

В осінню довгу ніч безсонну,
Як вітер заводив від поля
Розпуки пісню невгомону,
Прийшла до мене моя доля.

Бліда була. Та горді лиця
Горіли дивною красою
В очах, мов сон, що раз присниться
Й лишає тугу за собою.

Вдивилась в мене і сказала
Тим шепотом, що гірший грому:
«Тебе я здавна в тямці мала
І не віддам тебе нікому.

Ось п'ятий хрест кладу на Тебе,
Ще тяжчий тих, що ніс донині.
Бери його! Забудь про себе,
Забудь про вчора і про нині.

Іди вперед, куди веліло
Іти предвічне провидіння,
А як посиплеться каміння,
То кривду ту прости всеціло.

Самотній йтимеш. За тобою,
Мов тінь, поволічеться туга:
Це твоя сила і потуга,
Це одинока поміч в бою.

Нічого більш не сподівайся,
Ні дяки людської, ні щастя.

Прібуй же, сину! Чей, удасться...
З дороги ж, чуеш, не вертайся!

А станеш там, де шлях кінчиться,
Де гинуть в мряці одиниці,
Життя турботи і марниці, —
Нехай тобі добро присниться.

Добро велике, безконечне,
Якась загальна вільна воля,
І хліб смачний із свого поля,
Й братання щире та сердечне,

Нехай тобі в очах засяють
Незнаних зір нові світила,
Щоби не була в тьмі могила,
Де твої кості тліти мають!»

Сказала ці слова тривожні
Тим голосом, що гірший грому,
І відійшла від мого дому
В світи безвісні, бездорожні.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Під вечір»](#);